

Arrest

nr. 163 918 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. JORDENS loco advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn, etnisch Oekraïens van origine, en afkomstig uit het dorp Beloberjodka gelegen in de provincie Ivano-Frankovsk. U deed uw legerdienst in de periode 1991-1993. Door uw muziekkopleiding werd u ingedeeld bij de muziekkapel van de infanterie. Na uw legerdienst bent u gehuwd. Samen met uw echtgenote kreeg u twee kinderen. U werkte als muzikleraar achtereenvolgens op verschillende middelbare scholen. In 2002 verloor u echter uw werk ten gevolge van besparingen door de algemene verslechterde economische situatie in Oekraïne. U probeerde wat bij te verdienen als straatmuzikant en door in een orkest in een nachtclub te spelen, maar het was erg moeilijk om uw gezin op die manier te kunnen onderhouden. Het slechte politieke beleid en de verregaande corruptie in het land staken u alsmaar meer tegen. Toen een vriend van u die al enige

tijd in België verbleef, u aanspoorde om ook naar hier te komen en werk te zoeken, verliet u het land. Eind maart of begin april 2011 reisde u op legale wijze met een minibus naar België. U vond hier echter ook geen werk. In oktober 2015 vernam u van uw echtgenote dat er al drie convocaties op uw naam bij haar waren toegekomen waarin u als reservist werd opgeroepen in het kader van de algemene mobilisatie. Begin 2016 werd u door de politie betrapt op illegaal verblijf. U werd vervolgens overgebracht naar het Gesloten Centrum voor Illegalen te Vottem. U vroeg asiel aan op 25 januari 2016.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw internationaal paspoort voor.

B. Motivering

U verklaarde dat u door de Oekraïense autoriteiten opgeroepen werd als reservist in het kader van de algemene mobilisatie. U stelde echter niet te willen gaan vechten, omdat u niemand wil doden. U haalde ook aan het niet eens te zijn met de manier waarop de regering het conflict in de regio Donbas aanpakt. Daarnaast vreesde u ook voor strafrechtelijke vervolging, omdat u niet bent ingegaan op de drie convocaties die op uw vroegere adres werden bezorgd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 7-13).

Er dient vooreerst te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw weigering om als reservist te worden ingezet in het Oekraïense leger niet is ingegeven door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling omwille van één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep), maar dat u zich in hoofdzaak beroept op het feit dat u gewetensbezwaren zou hebben. U verklaarde niet te willen gaan vechten, omdat u geen mensen wil doden. U stelde gelovig te zijn en volgens het orthodox-christelijke geloof geen mensen te mogen doden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 8-9).

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat de door u voorgehouden gewetensbezwaren om geen gevolg te geven aan uw oproeping door het leger in het kader van de algemene mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan uw oproeping.

Wat betreft uw verklaring dat uw bezwaren om andere mensen te doden ingegeven zouden zijn door uw orthodoxchristelijke religieuze overtuiging, moet vooreerst worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou uw geloof u ervan weerhouden om dergelijke handelingen te stellen, niet in overeenstemming is met de leer van de orthodoxchristelijke kerk ter zake. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier (cf. bijlage) blijkt dat de orthodox-christelijke leer geen dogmatisch standpunt kent ten opzichte van het gebruik van geweld of het doden van andere mensen in oorlogssituaties. In de leer van de orthodoxe kerk wordt oorlog geaccepteerd als een tragische noodzakelijkheid of een onvermijdelijk kwaad om onschuldigen te beschermen, om gerechtigheid na te streven of om vrede te bewerkstelligen. Een soldaat die iemand doodt in het kader van een oorlog wordt niet gezien als een misdadiger, maar eerder als iemand die nood heeft aan pastorale bijstand om te genezen van de mogelijk morele of geestelijke schade die hij heeft opgelopen als gevolg van zijn handelingen. Op basis van deze informatie meent het Commissariaat-generaal dat het feit dat u een aanhanger bent van het orthodox christelijk geloof op zich geen indicatie is dat u diepgewortelde gewetensbezwaren zou hebben die u ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapend conflict.

Het is evenwel mogelijk dat gewetensbezwaren ten opzichte van het gebruik van geweld, het doden van anderen of een inzet in een gewapend conflict ingegeven zijn vanuit een persoonlijke morele overtuiging, eventueel gebaseerd op eigen spirituele of religieuze inzichten. In dit geval kan verwacht worden dat een persoon die dergelijke diepgewortelde, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft ook kan toelichten hoe hij tot zijn overtuigingen is gekomen. Toen u echter gevraagd werd om verder toe te lichten waarom u volgens uw geloof en persoonlijke overtuiging geen mensen mag doden in de strijd, bleven uw antwoorden beperkt tot enkele vage en algemene uitspraken. U stelde dat men volgens de bijbel geen mensen mag doden, dat u zich altijd in de plaats stelt van de persoon die tegenover u staat,

dat het uw natuur niet is om mensen te doden, en dat u zo niet bent opgevoed (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 8-9). U haalde elders tijdens uw gehoor nog aan dat personen zoals u met een humaan beroep als muzikant geen mensen kunnen doden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 6, 13). Dergelijke uitspraken geven evenwel geen blijk van een persoonlijke, diep ontwikkelde en na ernstige reflectie tot stand gekomen visie waarom het volgens u niet toegestaan is om mensen in de strijd te doden en ondermijnen bijgevolg de waarachtigheid van uw aangehaalde gewetensbezwaren.

Verder blijkt uit andere verklaringen tijdens uw gehoor dat u in principe niet gekant bent tegen het regulier militair apparaat op zich en het gebruik van geweld in een gewapend conflict. U beweerde weliswaar bij de uitvoering van uw dienstplicht op voorhand al geweten te hebben dat u direct ingedeeld zou worden bij de muziekkapel van de infanterie en u geen wapens zou moeten gebruiken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 5-6). Toen u echter expliciet gevraagd werd of u in het geval u dit niet op voorhand geweten had alsnog uw dienstplicht zou uitgevoerd hebben, verklaarde u spontaan dat u er hoe dan ook geen bezwaar tegen hebt om in vreedstijd uw legerdienst te vervullen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 12-13). Aangezien legerdienst toch inhoudt dat u een militaire training volgt opdat u in oorlogstijd als reservist zou kunnen worden ingezet wijst deze houding niet op fundamentele gewetensbezwaren ten aanzien van geweld in een militaire context. Voorts stelde u ook dat zowel individuele personen als landen het recht hebben om zich gewapenderhand te verdedigen in geval ze aangevallen worden. U beweerde ook dat een land een leger nodig heeft om zijn territorium te kunnen verdedigen en dat het goed is dat personen vrijwillig voor hun land gaan vechten. U stelde dat sommige personen van nature beter geschikt zijn dan andere om te strijden. In verband met het militair conflict in de regio Donbas, vond u het goed dat de Oekraïense regering troepen inzette om hun grondgebied te verdedigen tegen Russische troepen. U was het alleen niet eens met de manier waarop de regering het conflict heeft aangepakt en met het feit dat het Oekraïense leger niet de nodige voorzieningen kreeg (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 9, 10, 11). Dergelijke verklaringen getuigen evenmin van een diepgewortelde afkeer van het gebruik van geweld en van oorlog. Toen u gevraagd werd hoe u dergelijke opvattingen in overeenstemming kon brengen met uw persoonlijke overtuiging dat men geen mensen mag doden in de strijd, kon u hier geen antwoord op geven. U stelde dat dit een moeilijke vraag was en dat u het niet wist (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 13), wat eveneens niet getuigt van oprechte en diepgewortelde gewetensproblemen die na ernstige reflectie tot stand zijn gekomen.

Het Commissariaat-generaal stelt voorts vast dat u uw weigering om ingezet te worden in het conflict deels ook baseert op politieke bezwaren tegen het doel en de verantwoording van de militaire actie van de Oekraïense regering tegen de separatisten in het oosten van het land. U stelde dat de Oekraïense regering beter had moeten onderhandelen met de separatisten in plaats van gewapenderhand in te grijpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 8-10). In dit verband moet worden opgemerkt dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNHCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171).

Wat betreft uw beweringen dat er een gebrekkige militaire training zou zijn en dat de militairen over het algemeen niet over de nodige voorzieningen (slechte voeding en kledij, onvoldoende technologie en onvoldoende financiële compensatie) beschikken, dient te worden vastgesteld dat dit motief op zich niet kan verbonden worden aan een onoverkomelijke gewetensbezwaardheid vanuit een politieke, religieuze of levensbeschouwelijke overtuiging. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u aan deze omstandigheden vreest blootgesteld te worden omwille van een discriminatoire behandeling op basis van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2 b) dient tenslotte gesteld dat een militaire strijd een uitzonderlijke situatie is die steeds gepaard gaat met een zekere hardheid en oncomfortabele omstandigheden, die ook beïnvloed worden door de middelen waarover een staat beschikt, en waaronder de elementen die u aanreikt kunnen begrepen worden, zonder dat deze elementen hierbij aanzien worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 b). Betreffende uw bewering dat deze zaken het gevolg zijn van corruptie en u dan ook niet voor hen wilt vechten, dient te worden gesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanbrengt die aantonen dat corruptie een doorslaggevende rol speelt bij de door u geschetste omstandigheden in het leger (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p.8-11). Dergelijk motief is dan ook niet dienstig om een ernstig en diepgeworteld gewetensbezwaar aan te tonen.

Wat betreft uw verklaring dat u bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne strafrechtelijke vervolging riskeert omdat u zich zou hebben onttrokken aan uw oproeping als reservist in het kader van de algemene mobilisatie, moet worden opgemerkt dat gerechtelijke vervolging bij ontduiking van de legerdienst legitiem is bij ontstentenis van het bestaan van een gegronde reden voor de ontduiking van

de legerdienst. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. COI Focus: Ukraine. Mobilisation partielle, insoumission), blijkt tevens dat de voorziene straffen voor ontduiking van de legerdienst in Oekraïne niet disproportioneel zijn. Uit voormelde informatie blijkt tevens dat de persoon die wordt opgeroepen in het kader van een mobilisatie de oproeping persoonlijk in ontvangst moet nemen. Als de persoon in kwestie niet voor ontvangst getekend heeft, zal hij niet vervolgd kunnen worden voor zijn niet-verschijnen. Gelet op de door u beschreven situatie, namelijk dat er in uw afwezigheid bij uw echtgenote drie convocaties bezorgd werden die u bijgevolg niet ondertekend hebt voor ontvangst (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/02/2016, p. 7, 8, 10, 11), is er heden geen grond om aan te nemen dat u op dit moment reeds een gevangenisstraf riskeert omwille van het feit dat u zich niet hebt aangemeld in het kader van de mobilisatie. Uit de informatie blijkt dat u bij terugkeer hoogstens het risico loopt om tot een geldboete veroordeeld te worden, waarna u bij een eventuele nieuwe oproeping de keuze kunt maken om in te gaan op de mobilisatie of een zwaardere, maar legitieme straf te aanvaarden.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ivano-Frankovsk waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u voorgelegde document tenslotte, met name uw internationaal paspoort, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het louter gegevens bevat met betrekking tot uw identiteit en uw reisweg die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 maart 2016 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 26 en 27 van het Koninklijk besluit van

11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van *“het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak”*. Hij voert tevens de manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, over *“artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures”*, over de artikelen 3 en 13 EVRM en over rechtspraak van het EHRM over artikel 3 EVRM.

Wat betreft zijn vrees als reservist te worden opgeroepen in het kader van de algemene mobilisatie, stelt hij: *“Als een asielzoeker dient een asielaanvraag op basis van deze redenen dient een aantal specifieke kwesties te worden onderzocht.”* Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van 21 oktober 2015 en meent dat *“niet de tweede kwesties onderzocht (wordt) door de wederpartij”*, terwijl hij wel verklaarde *“dat hij is niet het eens met de manier waarop de regering het conflict in de regio Donbas aanpakt”*.

Wat betreft zijn persoonlijke gewetensbezwaren, stelt hij: *“Hij wil niet gaan vechten voor verschillend redenen: Zijn godsdienst en zijn persoonlijke morele overtuiging.”* Hij hekelt dat de commissaris-generaal zich baseert *“op alleen een artikel om te zeggen dat “een aanhanger van het orthodox christelijk geloof op zich geen indicatie is dat u diepgewortelde gewetenbezwaren zou hebben die u ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapende conflict.”*”, terwijl *“de wederpartij kan niet haar beslissing (betreffend zijn geloof) nemen op basis van een enkelvoudig document”*.

Verzoeker wijst op artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij stelt dat de commissaris-generaal zich baseert *“op een verslag « UKRAINE – Mobilisation partielle »”*, waarin gelezen kan worden *“« coordonnées non communiquées pour des raisons de confidentialité.»”*. Hij hekelt dat er geen informatie is *“over de e-mailadres en de vragen die gesteld werden”*. Volgens hem wordt *“het recht op verdediging en op tegenspraak geschonden”*, omdat hij niet in staat is *“de bronnen en de informatie van de wederpartij te verifiëren”*. Hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, in ondergeschikte orde de vluchtelingenstatus te erkennen en in uiterst ondergeschikte orde hem *“de beschermingsstatus”* toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is

voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart dat hij door de Oekraïense autoriteiten opgeroepen werd als reservist in het kader van de algemene mobilisatie.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat het iedere soevereine staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en dat een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 168).

2.5. Een dienstweigeraar of deserteur kan als vluchteling worden erkend vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie; hij tot zijn weigering komt omwille van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van een godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen; hij is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 169-173).

2.6. Zo brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou blijken dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van enige discriminatoire behandeling wat betreft de uitoefening van de soevereine, legitieme bevoegdheid door het Oekraïense militaire apparaat.

2.7. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt voorts dat hij géén concrete elementen aanreikt waaruit kan worden afgeleid dat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven.

2.8. Waar hij beweerde dat zijn bezwaren om andere mensen te doden ingegeven zouden zijn door zijn orthodoxchristelijke religieuze overtuiging, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de orthodoxchristelijke leer geen dogmatisch standpunt kent ten opzichte van het gebruik van geweld of het doden van andere mensen in oorlogssituaties. In de leer van de orthodoxe kerk wordt oorlog geaccepteerd als een tragische noodzakelijkheid of een onvermijdelijk kwaad om onschuldigen te beschermen, om gerechtigheid na te streven of om vrede te bewerkstelligen. Een soldaat die iemand doodt in het kader van een oorlog wordt niet gezien als een misdadiger, maar eerder als iemand die nood heeft aan pastorale bijstand om te genezen van de mogelijk morele of geestelijke schade die hij heeft opgelopen als gevolg van zijn handelingen. In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich baseert “op alleen een artikel om te zeggen dat “een aanhanger van het orthodox christelijk geloof op zich geen indicatie is dat u diepgewortelde gewetenbezwaren zou hebben die u ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapende conflict.””, terwijl “de wederpartij kan niet haar beslissing (betreffend zijn geloof) nemen op basis van een enkelvoudig document”, maar hij toont geenszins aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker geen andersluidende informatie voorlegt. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.9. Voor zover verzoekers dienstweigering gebaseerd zou zijn op een persoonlijke morele overtuiging of op eigen spirituele of religieuze inzichten, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot vage en algemene uitspraken. Zijn verklaringen dat men volgens de bijbel geen mensen mag doden, dat hij zich altijd in de plaats stelt van de persoon die tegenover hem staat, dat het zijn natuur niet is om mensen te doden, dat hij zo niet is opgevoed (gehoor, p. 8-9) en dat personen met een humaan beroep als muzikant geen mensen kunnen doden (gehoor, p. 6, 13), zijn algemeenheden die ongetwijfeld

toepasselijk zijn voor vele (de meeste) rekruten en getuigen niet van een onvervreemdbare diepe overtuiging. Dit blijkt bovendien uit verzoekers verklaringen dat hij in principe niet gekant is tegen het regulier militair apparaat en het gebruik van geweld in een gewapend conflict. Hij gaf dienaangaande aan dat zowel individuele personen als landen het recht hebben om zich gewapenderhand te verdedigen in geval ze aangevallen worden, dat een land een leger nodig heeft om zijn territorium te kunnen verdedigen en dat het goed is dat personen vrijwillig voor hun land gaan vechten. Met betrekking tot het militair conflict in de regio Donbas stelde verzoeker uitdrukkelijk dat hij het goed vond dat de Oekraïense regering troepen inzette om hun grondgebied te verdedigen tegen Russische troepen.

2.10. Verzoekers ongestaafde beweringen dat er een gebrekkige militaire training zou zijn en dat de militairen over het algemeen niet over de nodige voorzieningen beschikken, kan evenmin verbonden worden aan een onoverkomelijke gewetensbezwaardheid vanuit een politieke, religieuze of levensbeschouwelijke overtuiging. Waar verzoeker nog aangaf dat de Oekraïense regering beter had moeten onderhandelen met de separatisten in plaats van gewapenderhand in te grijpen (gehoor, p. 8-10), merkt de Raad op dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNHCR, *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees*, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171).

2.11. Verzoeker maakt evenmin met objectieve gegevens aannemelijk dat het optreden door het Oekraïense militaire apparaat - waarvoor verzoeker zou worden opgeroepen - internationaalrechtelijk zou worden veroordeeld, geen enkele legitimiteit zou hebben of in strijd zou zijn met de basisbeginselen van humaan gedrag. Bijgevolg kan hieruit geen geldig bezwaar voor dienstweigering worden geput. Bovendien gaf verzoeker op het Commissariaat-generaal zelf in verband met het militair conflict in de regio Donbas aan dat hij het goed vond dat de Oekraïense regering troepen inzette om hun grondgebied te verdedigen tegen Russische troepen.

2.12. Verzoeker stelt tevens bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne strafrechtelijke vervolging te vrezen omdat hij zich zou hebben onttrokken aan zijn oproeping als reservist in het kader van de algemene mobilisatie. De Raad merkt dienaangaande op dat strafvervolging omwille van desertie of dienstweigering in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Een deserteur of dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens die dienstweigering of desertie.

2.13. Uit de informatie in het administratief dossier ("*COI Focus: Ukraine: Mobilisation partielle 2015, insoumission*" van 26 mei 2015), toegevoegd door de commissaris-generaal, blijkt dat de voorziene straffen voor ontduiking van de legerdienst in Oekraïne niet disproportioneel zijn. Verzoeker toont niet aan dat de strafmaat een onmenselijk of vernederende bestraffing uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de persoon die wordt opgeroepen in het kader van een mobilisatie de oproeping persoonlijk in ontvangst moet nemen. Als de persoon in kwestie niet voor ontvangst getekend heeft, zal hij niet vervolgd kunnen worden voor zijn niet-verschijnen. Verzoeker verklaarde dat er in zijn afwezigheid bij zijn echtgenote drie convocaties bezorgd werden die hij bijgevolg niet ondertekend heeft voor ontvangst (gehoor, p. 7, 8, 10, 11). Gelet op voornoemde informatie is er heden dan ook geen grond om aan te nemen dat verzoeker op dit moment reeds een gevangenisstraf riskeert omwille van het feit dat hij zich niet heeft aangemeld in het kader van de mobilisatie. Uit de informatie blijkt dat hij bij terugkeer hoogstens het risico loopt om tot een geldboete veroordeeld te worden, waarna hij bij een eventuele nieuwe oproeping de keuze kan maken om in te gaan op de mobilisatie of een zwaardere straf te aanvaarden.

Ter terechtzitting herhaalt verzoeker dat zijn vrouw een brief heeft ontvangen maar hiermee toont hij niet aan dat hij in actieve dienst moet, te meer verzoeker 44 jaar is en tijdens zijn eigen militaire dienstplicht enkel in militair muziekkorps diende. De Raad meent dat ook dat verzoekers verklaringen niet verder gaan dan bouté beweringen.

2.15. Dit volstaat om te concluderen dat verzoekende partij geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.16. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat in het verzoekschrift wordt gewezen op artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich baseert “op een verslag « UKRAINE – Mobilisation partielle »”, waarin gelezen kan worden “« coordonnées non communiquées pour des raisons de confidentialité. »”. Hij hekelt dat er geen informatie is “over de e-mailadres en de vragen die gesteld werden”. Volgens hem wordt “het recht op verdediging en op tegenspraak geschonden”, omdat hij niet in staat is “de bronnen en de informatie van de wederpartij te verifiëren”. Hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad.

2.17. De Raad benadrukt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: “In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel “enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen.” Aldus is de Raad van oordeel dat de “COI Focus: Ukraine: Mobilisation partielle 2015, insoumission” van 26 mei 2015 - dat een algemeen rapport betreft omtrent de mobilisatie door het Oekraïense leger en de voorziene straffen voor ontduiking van de mobilisatie met het oog op een toetsing van asielaanvragen - niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel valt zodat de schending hiervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.18. Waar verzoeker een schending van artikel 13 EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.21. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.22. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in de provincie Ivano-Frankovsk geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van "*COI Focus: Ukraine: Situation de sécurité en Ukraine (sauf Crimée et provinces de Donetsk et Lougansk)*" van 7 september 2015 en "*International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update III*" van september 2015 van UNHCR - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ivano-Frankovsk, waarvan verzoeker afkomstig is, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Besluit

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK